

Kaivojen myrkyttäminen: Sionistinen biologinen sodankäynti, kansainvälinen oikeus ja kolonialistisen väkivallan jatkuvuus

Modernin Israelin mytologiassa vuoden 1948 tapahtumat kuvataan usein selviytymissodaksi, kansallisen syntymän hetkeksi eksistentiaalisuuden uhan keskellä. Tämän narratiivin alla piilee kuitenkin synkempi, hyvin dokumentoitu historia sotarikoksista – mukaan lukien palestiinalaisten kaivojen ja vesivarojen tahallinen myrkyttäminen. Nämä teot eivät olleet yksittäisiä poikkeamia, vaan osa laajempaa väestön karkottamisen, pelottelun ja alueellisen vahvistamisen strategiaa – strategia, joka jatkuu nykyään miehitetyn Länsirannan vesihuollon infrastruktuurin tuhoamisena ja Gazan täydellisenä saartona.

Vesilähteiden myrkyttäminen, erityisesti biologisilla aineilla, ei ole pelkästään taistelukentän taktiikka. Se on sotarikos kansainvälisen oikeuden mukaan, joukkokärsimystä aiheuttava ase ja rikos ihmisarvoa vastaan. Vuonna 1948 nämä teot olivat jo laittomia **Haagin sopimuksen IV (1907)** mukaan – johon Israel on sitoutunut velvoitteiden jatkuvuuden ja myöhemmän liittymisen kautta. Tämä essee esittelee dokumentoidun historian sionistisista vesimyrkkytoimista, niiden oikeudelliset vaikutukset ja tämän taktiikan jatkuvuuden Nakbasta nykypäivään.

Biologinen sodankäynti vuonna 1948: Myrkyttäminen politiikkana

Akko (toukokuu 1948): Lavantauti vedessä

Toukokuussa 1948, kun sionistiset joukot piirittivät palestiinalaista **Akon** kaupunkia, Haganan salainen *tiedeyksikkö (Hemed Bet)* levitti lavantautipohjaista biologista ainetta kaupungin vesihuoltoon. Tavoitteena oli heikentää siviiliväestöä, luoda paniikkia ja nopeuttaa pakoa.

- **Menetelmä:** Laboratoriossa kasvatettuja lavantautibakteereja lisättiin kunnalliseen vesijärjestelmään
- **Vaikutus:** Kymmeniä siviilejä sairastui lavantautiin. Punainen Risti puuttui asiaan
- **Tekijät:** Yksikkö 131, Haganan johdon alaisuudessa
- **Dokumentaatio:** Israelin sotilasarkistot, Punaisen Ristin asiakirjat ja israelilaiset historioitsijat, kuten Benny Morris, Avner Cohen ja Thomas Segev, vahvistavat operaation

Tämä oli ensimmäinen tunnettu bakteriologisten aseiden käyttö sionististen joukkojen toimesta sodan aikana. Kyse ei ollut yksittäisten toimijoiden teosta, vaan suunnitellusta sotilasoperaatiosta, joka kohdistui siviileihin.

Gaza (kesäkuu 1948): Epäonnistunut bioterrorijuoni

Pian Akon jälkeen sama yksikkö yritti toteuttaa vastaavan lavantautimyrkkyoperaation **Gazassa**, joka oli tuolloin Egyptin hallinnassa. Tällä kertaa Egyptin turvallisuusjoukot pidättivät operaattorit ennen kuin he ehtivät levittää taudinaiheuttajaa.

- **Tavoite:** Gazan horjuttaminen, arabivahvistusten estäminen ja sionistisen vaikutusvallan osoittaminen
- **Paljastuminen:** Egyptin viranomaiset takavarikoivat bakteeriatteet ja pidättivät agentit
- **Dokumentaatio:** Thomas Segev, 1949: *Ensimmäiset israelilaiset*, ja Egyptin turvallisuusraportit

Vaikka hyökkäys epäonnistui, se osoittaa selkeän biologisen sodankäynnin taktiikoiden mallin, joka oli koordinoitu useilla rintamilla.

Biddu ja Beit Surik (kevät 1948): Kyläkaivojen saastuttaminen

Ennen Nakbaa palestiinalaiskylät Jerusalemissa luoteeseen – mukaan lukien **Biddu** ja **Beit Surik** – raportoivat sionististen joukkojen yrityksistä myrkyttää tai sabotoida paikallisia kaivoja. Nämä kylät sijaitsivat strategisesti Jerusalemiin johtavien huoltoreittien varrella.

- **Todisteet:** Walid Khalidien keräämät suulliset todistukset ja paikalliset palestiinalaiset asiakirjat
- **Tarkoitus:** Väestön karkottaminen tai paluun estäminen tekemällä paikalliset resurssit käyttökelvottomiksi
- **Tulos:** Kylät tyhjennettiin lopulta; asukkaat pakenivat tai karkotettiin

Vaikka mikrobiologisia todisteita ei koskaan saatu (todennäköisesti ajan ja tuhojen vuoksi), malli sopii sionistisen sabotaasin tunnettuihin toimintaprofiileihin maaseutualueilla.

'Ayn Karim (1948): Joukkosairastumiset säiliön sabotaasin jälkeen

Jerusalemin länsipuolella sijaitseva **'Ayn Karim** koki äkillisen sairausaallon sen jälkeen, kun Haganan hyökkäykset kohdistuivat kylän vesisäiliöön.

- **Yksityiskohdat:** Asukkaat sairastuivat päivien kuluttua hyökkäyksestä; oireet viittasivat saastumiseen
- **Vahvistamaton:** Mitään taudinaiheuttajaa ei virallisesti tunnistettu, mutta joukkosairastumisia raportoitiin laajasti
- **Lähde:** Palestiinan Punainen Puolikuu, selviytyjien todistukset

Tämä tapaus osoittaa, miten psykologisia ja biologisia taktiikoita käytettiin yhdessä, ei vain vahingon aiheuttamiseksi vaan myös pelon kylvämiseksi ja paon edistämiseksi.

Ein al-Zeitun (huhti–toukokuu 1948): Vesihuollon infrastruktuurin tuhoaminen

Galileassa Palmach hyökkäsi **Ein al-Zeituniin**, tappoi monia asukkaita ja karkotti loput. Tämän jälkeen sionistiset joukot tuhosivat kylän kaivot ja vesikanavat estääkseen paluun.

- **Taktiikka:** Poltetun maan taktiikka – ei biologinen, mutta yhtä lailla suunnattu pitkäaikaiseen karkottamiseen
- **Lähteet:** Ilan Pappé, *Palestiinan etninen puhdistus*

Vesilähteiden tuhoaminen ei ollut satunnaista vahinkoa. Se oli laskelmoitu strategia kylien pysyvään tyhjentämiseen.

Laajempi Galilea: Suunniteltu lähteiden myrkyttäminen

IDF:n salassapitoasiakirjat osoittavat, että sionistiset joukot suunnittelivat vesilähteiden myrkyttämistä tai toimintakyvyttömiksi tekemistä useissa Galilean kylissä, erityisesti niissä, jotka olivat lähellä aselepolinjoja.

- **Tavoite:** Estää karkotettujen palestiinalaisten uudelleenpaluu
- **Keinot:** Vesipisteiden tuhoaminen tai suunniteltu saastuttaminen
- **Lähteet:** Israelin sotilasarkistot, viitattu Nur Masalhan ja Salman Abu Sittan töissä

Nämä suunnitelmat osoittavat, että vesimyrkyttäminen oli osa laajempaa doktriinia ("Suunnitelma Dalet"), eikä rajoittunut yhteen tai kahteen eristettyyn tapaukseen.

Oikeudelliset vaikutukset: Useita kansainvälisen oikeuden rikkomuksia

Edellä kuvatut toimet muodostavat selviä ja moninkertaisia kansainvälisen humanitaarisen oikeuden rikkomuksia, jotka olivat voimassa vuoden 1948 sodan aikana:

Haagin sopimus IV (1907) – Ratifioitu ja voimassa

- **Artikla 23(a):** Kieltää "myrkyn tai myrkytettyjen aseiden käytön"
- Sionistiset biologiset hyökkäykset (Akko, Gaza) rikkovat suoraan tätä artiklaa

Kansainvälinen tapaoikeus

- Vesilähteiden myrkyttämisen ja siviilien kohteeksi ottamisen kielto on osa tapaoikeutta, joka sitoo riippumatta sopimusten ratifioinnista
- Hyökkäykset täyttävät sotarikosten kynnnyksen nykyisten standardien mukaan

Biologisten aseiden sopimus (BWC, 1972) – Israel allekirjoitti, mutta ei ratifioinut

- Kieltää biologisten aseiden kehittämisen, tuotannon ja käytön

- Vaikka BWC tuli voimaan Nakban jälkeen, lavantaudin käyttö aseena oli jo tuomittu Geneven protokollan (1925) nojalla – jota Israel ei allekirjoittanut, mutta joka heijastaa laajempia oikeudellisia normeja

Rooman perussääntö (ICC, 1998) – Israel ei allekirjoittanut, mutta sovellettavissa miehityillä palestiinalaisalueilla

- Siviilien myrkyttäminen veden kautta täyttää **artiklan 8(2)(b)(xvii)** mukaisen sotarikoksen kriteerit
- Kansainvälinen rikostuomioistuin on tunnustanut toimivaltansa miehityillä palestiinalaisalueilla

Taktiikoiden jatkuvuus: Kaivoista saartoon

Veden aseistaminen ei päättynyt vuonna 1948. Se kehittyi ja muodostui keskeiseksi osaksi Israelin miehitysinfrastruktuuria.

Länsiranta: Siirtokuntalaisten väkivalta vesihuollon infrastruktuuria vastaan

Israelilaiset siirtokuntalaiset miehityillä Länsirannalla tuhoavat tai saastuttavat rutiininomaisesti palestiinalaisia vesisäiliöitä, kaivoja ja kastelujärjestelmiä.

- **Menetelmät:** Säiliöiden ampuminen, putkien rikkominen, karjan juomapaikkojen myrkyttäminen
- **Motivaatio:** Karkottaminen luomalla elinkelvottomia olosuhteita, erityisesti C-alueella
- **Suojaus:** Tapahtuu usein IDF:n saattamana tai passiivisen osallisuuden alaisena
- **Dokumentaatio:** YK:n OCHA, B'Tselem, Amnesty International

Veden kieltäminen on tullut keskeiseksi taktiikaksi siirtokuntalaisten kolonialistisessa laajentumisessa, seuraten samaa logiikkaa kuin vuonna 1948: maan hallinta elämän katkaisemalla.

Gaza: Saarto ympäristöllisenä ja biologisena sodankäyntinä

Gazassa Israel on vuodesta 2007 lähtien ylläpitänyt täydellistä saartoa – joka kohdistuu paitsi rajoihin ja sähköön myös vedenpuhdistukseen, sanitaatioon ja lääketieteelliseen infrastruktuuriin.

- **Toimet:**
 - Jätevedenpuhdistamoiden ja suolanpoistolaitosten pommittaminen
 - Tarvittavien materiaalien estäminen vesijärjestelmien korjaamiseksi
 - Polttoaineen estäminen, joka tarvitaan vesipumppujen käyttöön
- **Vaikutukset:**

- o Yli 97 % Gazan vedestä on juomakelvotonta (WHO)
- o Lapset kärsivät kroonisista vesivälitteisistä sairauksista
- o Vuonna 2021 YK:n virastot julistivat Gazan "elinkelvottomaksi"

Saarto muuttaa veden – elämän kannalta välttämättömän – rangaistusaseeksi. Se on moderni jatke doktriinille, joka otettiin ensimmäisen kerran käyttöön myrkytetyissä kaivoissa vuonna 1948.

Eettinen selkeys: Faktat eivät ole vihaa

On totta, että syytös "kaivojen myrkyttämisestä" oli aikoinaan pahantahtoinen antisemitistinen panettelu, jota käytettiin oikeuttamaan viattomien juutalaisten murhat keskiaikaisessa Euroopassa. Mutta todellisten, dokumentoitujen tapausten tunnustaminen, joissa sionistiset joukot myrkyttivät palestiinalaisten vettä, ei ole tämän panettelun elvyttämistä. Se on totuuden puhumista historiallisesta ja oikeudellisesta todellisuudesta.

Israelin sotilaallisten ja siirtokuntalaisten taktiikoiden – mukaan lukien biologinen sodankäynti – kritiikki ei ole antisemitismia. Se on moraalinen velvollisuus, joka juurtuu kansainväliseen oikeuteen, historialliseen vastuuseen ja palestiinalaisten uhrien kokemaan todellisuuteen. Hiljaisuus tällaisten rikosten edessä ei suojele juutalaisia – se suojelee sotarikollisia ja häpäisee todellisen antisemitismin uhreja historian saatossa.

Johtopäätös: Vesi aseena, muisti vastarintana

Akosta Gazaan, sabotoiduista kyläkaivoista Gazan pohjavesien hitaaseen tukahduttamiseen, veden käyttö aseena määrittelee sionistisen siirtokuntakolonialismin logiikan. Se on poistamisen, pelottelun ja hallinnan taktiikka – eikä se ole koskaan lakannut.

Veden myrkyttäminen on elämän myrkyttämistä. Ja Palestiinan myrkytettyjen kaivojen muistaminen ei ole vanhojen panettelujen herättämistä, vaan modernien rikosten kohtaamista – totuudella, lailla ja vaatimuksella, että vesi ja oikeus virtaavat jälleen vapaasti.